अथ 'उक्तः स मया राज्ञा, ब्राह्मण्ये हारिते ऽपि ते,
राज्यं न 'एवं स्थिरं मन्ये शकटाले पदस्थिते । 119
तस्मान् नाशय युक्त्या 'एनम् इति मन्त्रे मया 'उदिते,
योगनन्दो ऽन्धकूपान्तः शकटालं तम् अक्षिपत् । 120
किंच पुत्रशतं तस्य तत्र 'एव' क्षिप्तवान् असौ,
जीवन् द्विजो ऽमुना दग्ध इति दोषानुकीर्तनात् । 121
एकः शरावः शत्रूनाम् एकः प्रत्यहम् अम्भसः
शकटालस्य तत्र 'अन्तः सपुत्रस्य व्यधीयत । 122
स च 'उवाच ततः पुत्रान्, अमीभिः शक्तुभिः सुताः
एको ऽपि कृच्छ्राद् वर्तेत, भूयसां तु कथा 'एव का? । 123
तस्मात् स भक्षयत् एकः प्रत्यहं सजलान् अमून्,
यः शक्तो योगनन्दस्य कर्तुं वैरप्रतिक्रियां । 124
त्वम् एव शक्तो, भुंक्ष्व 'एतद् इति पुत्रास् तम् अब्रुवन्,
प्राणेभ्यो ऽपि हि धीराणां प्रिया शत्रुप्रतिक्रिया । 125
ततः स शकटालस् तैः प्रत्यहं शक्तुवारिभिः
एक एव 'अकरोद् वृत्तिं, कष्टं क्रूरा जिगीषवः! । 126
अबुद्ध्वा चित्तम् अप्राप्य विश्रम्भं प्रभविष्णुषु
न स्वेच्छं व्यवहर्तव्यम् आत्मनो भूतिम् इच्छता । 127
इति च 'अचिन्तयत् सो ऽथ शकटालो ऽन्धकूपगः
तनयानां क्षुधार्तानां पश्यन् प्राणोद्गमव्यथां । 128

Digitized by Google